

OPLEVELSE: Kom med på en cykeltur lidt udover det sædvanlige. Frank Jensen fra Aalborg cyklede New Zealand rundt og fra nord til syd i Australien. I dag gælder det New Zealand, mens han næste søndag tager os med til Australien.

Optur Down Under

New Zealands største seværdighed er for mig: New Zealand. Landet er simpelthen så smukt, at det som sådan er en seværdighed i sig selv, og man nok skal have været der for rigtig at forstå dets skønhed.

EVENTYR: Et kig på nyhedsdækningen en tilfældig dag kan gøre det svært at have tillid til verden, når vold, terror, misbrug, krig, svindel, bedrageri og magtkampe fylder sendefloden. 10.000 km i cykelsadlen gennem New Zealand og Australien får til gengæld verden til at se helt anderledes positiv ud

Tekst og foto: Frank Jensen
redaktion@nordjyske.dk

Jeg ligger på mit værelse i Auckland, New Zealands største by. Klokkeren er fem om natten, og jeg er vågnet for gud ved hvilken gang. Jeg er dødtæt, men jeg falder ikke i søvn igen, for i mit hoved suser tankerne rundt som hvepse om en syltetøjsmad.

Her på tærsklen til at udleve min drøm om at cykle New Zealand og Australien tyndt burde jeg jo egentlig være lykkelig, men det er jeg ikke. Det hele er nemlig pludselig både overvældende og skræmmende. Hjemme i trygge Aalborg har jeg tænkt masser af tanker. Om jeg kan holde til strabadser-

ne, om jeg bliver ensom, hvordan jeg skal finde et sted at bo hver nat, om jeg kan finde vej og tusinde andre ting. Frem for at tænke tankerne til ende har jeg hele tiden bare tænkt det nemme: Nemlig, at det ordner sig det hele. Men den kække optimisme har nu fået selskab af dens grimme fætter, tvivlen. I stedet for at tænke, at det hele ordner sig, tænker jeg nu, om det hele mon ordner sig?

Et foredrag var starten

De tanker skræmmer mig, og her i den mørke nat forebinder jeg, at jeg ikke bare blev i sofaen den oktoberaften i 2011. Havde jeg gjort det, havde jeg ikke ligget utryk her 20.000 kilometer

hjemme fra. Den aften lod jeg mig nemlig friste af et foredrag, som Aalborg Universitets studenterpræster arrangerede. Et foredrag med en dansk gut, der på fire år havde kørt 62.000 kilometer jorden rundt – på cykel!!

At høre ham fortælle om glæderne ved at opleve verden fra cyklen og mødet med alle de rare mennesker inspirerede mig og gjorde mig nysgerrig efter selv at opleve verden fra cykelsadlen. Og inspirationen og eventyrlysten blev kun større med tiden, men jeg vidste ikke rigtigt, hvad jeg skulle gribe og gøre i. Jeg snakkede med en ven, der lige som jeg havde rejst meget. Vi snakkede om lande, vi endnu ikke havde besøgt, men

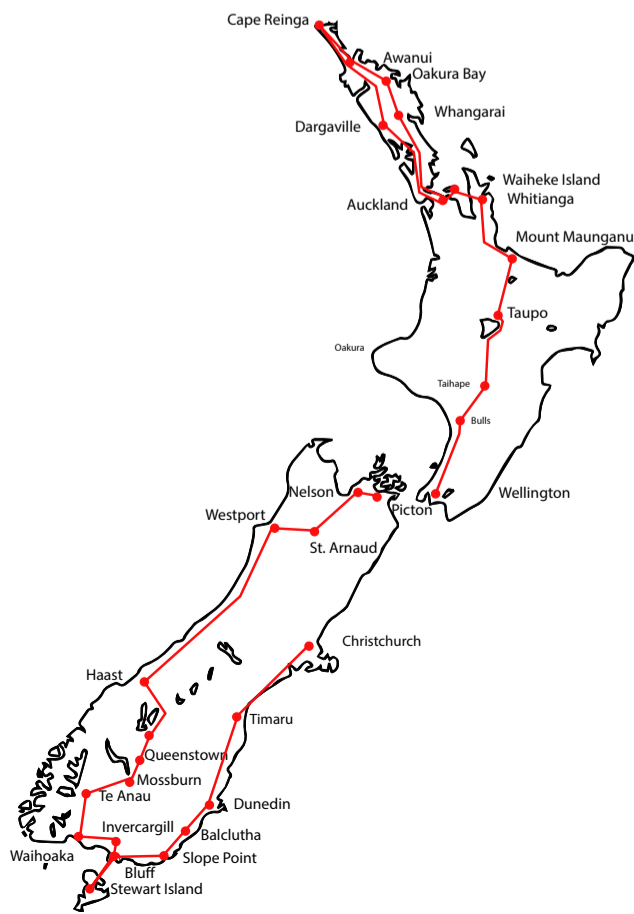
gerne ville. Australien og New Zealand var endnu ukendt for mig, og så lød det fra min ven:

- Hvorfor tager du ikke din cykel med derned og får set landene på den måde?

Tja, hvorfor egentligt ikke? Jeg begyndte i det små at undersøge hvordan og hvorledes, og jeg lagde hver måned penge til side, for hvis det her skulle realiseres, kom det til at hive i finanserne. Drømmen kommer et stort skridt nærmere, da jeg fik ok fra min arbejdsgiver til at tage ni måneders orlov fra journalistjobbet. Så var den sag klar.

Men der er meget andet at tænke over. Godt nok har jeg altid haft cyklen som mit primære transportmiddel,

RUNDT I NEW ZEALAND

■ **Frank Jensen** er 42 år gammel. Han voksede op i Aabybro, men bor i dag i Aalborg.

■ Han er uddannet journalist fra Danmarks Journalisthøjskole og var i forbindelse med uddannelsen bl.a. i praktik på Nordjyske. Efterfølgende har han i flere omgange arbejdet i mediehuset, men arbejder i dag som journalist udenfor huset.

■ Han har altid holdt af at rejse, og har i forbindelse med arbejde eller studie boet i Grækenland, London Montreal og i Bangkok.

■ Han har altid haft cyklen som det primære transportmiddel, men turen her var hans første cykelferie.

Mine fantastiske Warm Showers-værter i Auckland, Will og Tami. Fantastisk at rejse så langt væk, som det næsten kan lade sig gøre og så møde folk, der bare tager imod mig som en gammel ven.

Mødte new zealandske Cameron, da ensomheden virkelig nappede mig i hælene, og vi fulgtes ad i godt halvanden uge, og så havde jeg fået tanket op socialt igen

og jeg nyder at cykle en god, lang tur.

Men jeg har aldrig cyklet over 50 kilometer to dage i træk, og jeg havde aldrig cyklet med masser af oppakning, der gør cyklen 25-30 kilo tungere. Jeg håber, at jeg kan klare de mange strabadser, jeg kommer til at stå over for de næste mange måneder, men jeg aner det reelt ikke.

Så er der afgang!

Men det skal i hvert fald prøves, så jeg gør klar til at forlade min trygge base i Auckland, hvor jeg har boet nogle dage hos japanske Tamie og britiske Will, som jeg indtil for få dage siden overhovedet ikke kendte. Jeg har fået kontakt til dem gennem Warm Showers, et internetforum for langturscyklister. Her kan cyklister, der leder efter et midlertidigt sted at bo, mødes med værter, der også cykler, men som for tiden er hjemme.

Jeg kan ikke ønske mig bedre værter end Will og Tamie. Fra første øjeblik har de taget imod mig som en gammel ven, og jeg føler mig meget velkommen i deres hjem i centrum af Auckland. De er garvede langturscyklister, og jeg suger virkelig til mig af alle deres råd og tips til, hvordan jeg bedst griber mit cykelprojekt an.

Men nu skal jeg på cyklen og prøve det på egen krop. Cyklen er pakket, og kursen er sat mod Cape Reinga på toppen af Nordøen.

Der er dog lige nogle praktiske ting, der skal klares, så det bliver først over middag, at jeg triller ned igennem Aucklands centrum og snor mig gennem millionbyens trafik. Jeg forsøger at vænne mig til venstrekørsel og til min tungt læssede cykel. Jeg glæder mig over, at det hele

forhåbentligt bliver mindre stresset, når jeg når ned til min færge, der skal sejle mig ud til Davenport, en af Aucklands forstæder.

Det ER godt at komme ud af byen, men grundet min sene start når jeg ikke voldsomt langt denne dag. Blot godt og vel 40 kilometer viser cykelcomputeren, da jeg når en mindre by, Orewa, hvor en campingplads ligger klos op ad en ualmindelig smuk sø. Jeg synes, at jeg har kæmpet hårdt på cyklen, for formen er bestemt ikke noget at skrive hjem om. Det mener jeg til gengæld nok, at bakkerne er, for i mine øjne har det været op og ned hele vejen.

Carlsberg – connecting people

Uden for campingpladsen får jeg mentalt en spand koldt vand i hovedet, da jeg får et hint om, hvad der venter mig. Et par, jeg falder i snak med, siger, at det nok vil være klogt at overnatte i byen, så jeg kan være frisk til i morgen, hvor jeg kommer til bakkerne.

Kommer til bakkerne! Jeg er målløs. Jeg synes, at jeg har puklet som en lille hest op ad dagens bakker, så lettere chokeret triller jeg ind på campingpladsen og skal for første gang på min tur til at lave lejr. Jeg når ikke at rulle teltet ud, før min nabo, Dave, kommer over for at få en lille sludder. Vi får snakket om løst og fast, inden han går videre, og nu skal teltet altså op, inden mørket får magten. Jeg når dog ikke meget længere, før en anden nabo kigger over for at høre, hvad jeg dog er for en fisk? Vi snakker lidt frem og tilbage, inden det lyder fra naboen: Hvor kommer du fra?

Jeg kan se, at han står med en Carlsberg i hånden. Jeg siger frisk, at jeg jo kom-

mer fra det land, som hans øl kommer fra. Han kigger på flasken og spørger om, jeg vil have en, og det vil jeg da gerne. Snakken går rigtig godt, og snart efter inviterer Gerard, som han hedder, mig ind for at møde hans kone, Amy, og deres to små charmetrold, Georgia på fem og Olivia på to. En øl bliver til to, og jeg siger tusind tak for venligheden, men at det vist er på tide, at jeg får mig et bad og kommer ud i byen for at få noget at spise.

- Du skal være velkommen til at komme tilbage her og få et par sandwich, hvis det er noget, du kan bruge. Udsigten til god mad og endnu bedre selskab lokker, så jeg takker pænt ja, og snart efter er jeg glad og vandkæmmet tilbage i deres autocamper.

Næste morgen er der opbrud, og vi siger pænt farvel. Jeg tager et billede af de dejlige mennesker som et herligt minde, og så får jeg ellers stukket et visitkort i hånden.

- Vi bor på Sydøen, lidt uden for Christchurch. Giv lyd, når du kommer i nærheden, for så har vi en seng til dig, lyder det, inden familien springer i autocamperen og kører videre.

Jeg har cyklet én dag, og nu er jeg allerede blevet inviteret ind hos vildt fremmede mennesker én gang og har fået en stående invitation til at besøge dem i deres hjem, når jeg kommer på de kanter. Måske jeg slet ikke behøver at bekymre mig om at blive ensom?

Med den glædelige tanke i hovedet kæmper jeg mig op ad Nordøens østkyst på vej mod New Zealands nordligste punkt, Cape Reinga. Det er hårdt arbejde, men det går egentligt fint, og da jeg når derop, har jeg klaret de

første fem hundrede kilometer. Jeg napper en fridag ved Cape Reinga, som egentligt "bare" består af et fyrtårn og masser af smuk natur, som jeg nyder i fulde drag.

Turen går igen mod syd, denne gang langs vestkysten, som er øde, men smuk. Jeg kører langs havet, langs bølgerne marker, jeg ser enorme kauritræer på vejen tilbage mod Auckland, hvor jeg igen har fået lov til at bo nogle dage hos Will og Tamie. Bakker er der masser af, og med cykeldage på over 100 kilometer er det hårdt for fysikken. 100 kilometer på en racercykel hjemme i Danmark er hårdt nok, og det bliver bestemt ikke mindre hårdt af at skifte racercyklen ud med en tourcykel med 25-30 kilos opbakning, så jeg er godt træt, da jeg efter 108 kilometer på cyklen triller ind i den lille by Dargaville. Et massivt regnvejr viser sig truende i horisonten, og lysten til at overnatte i teltet nærmer sig det ikke-eksisterende. Heldigvis er der et billigt hotel, og jeg får et herligt værelse.

Den gode søster fra Sverige

Det bliver ikke ved truslen. Snart vælter regnen ned, men i løbet af natten stilner den dog af. Men uha, næste morgen er lysten til at forlade mit fine værelse ikke stor, for dagen i går hev tænder ud. Det gør enhver cykeldag i New Zealand, men den her var ekstra hård. Ikke mindre end 1600 højdemeter - eller hvad der svarer til 40 ture op ad Sohngårdsholmsvejsbakken i Aalborg - blev det til i går. Mageligheden presser sig fristende på og hvisker i mit øre "nap en ekstra dag her på værelset, hvor der er læ, hygge og varm kaffe!". Men jeg hopper i cykelsad-

len og sætter kurs mod Auckland, hvor godt selskab og et par fridage venter.

Men det ER en modbydelig hård dag, og Auckland synes pludselig meget langt væk. Det er svært at bevare optimismen, og pludselig bliver bakkerne både flere og større. Triste tanker som "hvad laver jeg egentligt her?" begynder at rumstere i mit hoved, og selvmedlidenheden trænger sig på.

Jeg kaster lange blikke efter de forbigående biler og ønsker, at jeg da bare sad i en varm bil, for så ville jeg snart være fremme. En hvid bil suser forbi mig, en i rækken når jeg at tænke, men så sker der noget uventet. Lidt fremme holder bilen ind til siden, og jeg bliver mødt af en storsmilende, blond pige, hvilket jo altid er herligt.

- Dejligt at møde en fra mit gamle naboland, opfatter jeg pigen sige, selv om jeg nok er så overrasket over det pludselige møde, at jeg ikke er fuldt koncentreret. Pigen hedder Anne, kommer fra Sverige, men har i mere end ti år boet i New Zealand.

Hun har set det danske flag, jeg har på min ene cykeltaske. Hun spørger lidt til, hvad jeg laver, hvor langt jeg skal osv. Jeg forklarer om mine planer om at køre fra nord til syd i New Zealand, og pludselig springer hun ind i bilen. Et minut senere kommer hun ud igen og giver mig en kuvert.

- Hvis du kommer i nærheden af, hvor vi bor, er du velkommen til at komme og bo nogle dage hos mig og min familie. Her er vores adresse og telefonnummer, siger Anne.

Jeg takker mange gange, og vi siger farvel. På vej ind i bilen stopper Anne lige kort. - Der er en grund til, at jeg

gav dig en kuvert, og ikke bare en lap papir. I kuverten er 10 dollars, så kan du købe dig et par kopper kaffe. Jeg håber, at vi ses senere, lyder Annes farvelhilsen, og snart efter er hun og manden kørt.

Tilbage står jeg på nøjagtigt samme sted som for fem minutter siden, men alligevel virker alt med ét som forandret. Før var jeg trist til mode og havde egentligt lyst til at være alle andre steder, end hvor jeg var. Nu står jeg og er lamslået over den fantastiske venlighed, gavmildhed og imødekommenhed, et vildtfremmed menneske lige har vist mig. Mødet med Anne gør, at humøret får et ordentligt hak op ad. Bakkerne virker pludselig knapt så slemme, og jeg får igen øjnene op for, hvor fantastisk smukt et land New Zealand er.

Bagsiden af medaljen

Det er fantastisk at være af sted. At se nye steder, at opleve naturen, at mærke at jeg godt kan klare alt det, jeg var i tvivl om, om jeg kunne klare. Ja, jeg finder vej, ja, jeg finder et sted at sove hver nat, og ja, jeg møder masser af nye mennesker, så ensomheden har heldigvis på ingen måde været en følgesvend. Jeg har lige forladt Auckland og dermed min gode base hos Tamie og Will, hvor jeg igen har boet nogle dage og nydt deres selskab og fået hvilet godt ud. Nu er kursen sat østpå mod halvøen Coromandel, men humøret er ikke helt i top. Jeg ved også hvorfor. Det er fantastisk at møde nye mennesker, som bare vil mig det godt, og det er fantastisk at lære dem bedre at

■ Frank Jensen cyklede i alt: 10.119 kilometer (New Zealand 4.281 kilometer, Australien 5.838 kilometer)

■ Antal dage med over 100 km på cyklen: 38

■ Højeste højde nået: 1076 meter (Crown Range på vej til Queenstown, NZ)

■ Højeste temperatur: 52,9 grader - på Stuart Highway i Australien, men adskillige dage med over 45 grader

■ Har på turen sovet i alt 221 nætter fordelt på 117 forskellige steder

■ Overnattede 50 forskellige steder i NZ

■ Campingplads, telt: 27 nætter 18 forskellige steder

■ Campingplads, hytte: 7 nætter, 6 forskellige steder

■ Privat: 23 nætter, 6 forskellige steder

■ Hotel: 33 nætter 20 forskellige steder

Fortsat fra side 13

kende. Men for hele tiden at møde nye mennesker bliver jeg nødt til at bevæge mig og dermed sige farvel til mennesker, og det har ramt mig lidt hårdt at sige farvel til Will og Tamie, men sådan ser bagsiden af medaljen altså ud. Men det ER ok, at humøret lige tager et dyk en gang imellem. Det sker hjemme, så hvorfor skulle det ikke ske her?

Jeg kommer til Coromandel, som har sloganet "Good for your soul", og det skal jeg da lige love for, at halvøen lever op til. De smukke omgivelser med dyblåt hav, et bølgende, grønt landskab (som taget ud af Ringenes Herre, som jo er optaget her i landet), solskin og masser af frisk luft jager snart de triste tanker væk. Jeg siger dog ikke farvel til de triste tanker, før jeg har lært lidt af dem.

Jeg tænker nemlig en del over det med bagsiden af medaljen, og jeg beslutter mig for, at det bliver alt for hårdt for mig, hvis jeg skal have det, som jeg lige har haft det, hver gang jeg skal tage afsked. Derfor beslutter jeg mig for fremover ikke at være ked af, at jeg ikke har mere tid hos gode folk, som jeg møder. Jeg vil i stedet glæde mig over, at jeg overhovedet har mødt dem, og at afsked med nogen betyder mulighed for at møde andre.

Efter nogle smukke dage på Coromandel skal jeg til at planlægge de næste dages cykling, og ruten kommer til at gå tæt forbi Mount Maunganui, byen hvor svenske Anne bor med sin mand, og jeg er jo egentligt blevet inviteret til at kigge forbi. Men var invitationen alvorlig ment? Jeg sender en sms til Anne og hører, om invitationen stadig gælder? Hvis hun og familien har fortrudt, er det jo ikke noget problem at stikke en hvid løgn og fortælle, at de ikke er hjemme. En halv times senere skriver Anne:

- Selvfølgelig gælder invitationen stadig, og du skal være meget velkommen. Du dukker nok op, inden jeg er hjemme fra arbejde, men jeg lægger en nøgle under figuren på terrassen, og du kan bare lukke dig ind og tage et bad. Og koden til vores wifi er sådan og sådan, vi ses.

Næste dag sætter jeg derfor kursen mod Mount Maunganui, og hurtigt finder jeg Anne og manden Ellis' hus. Jeg får taget et bad og slappet lidt af, inden An-

ne og sønnen, Te Arai, dukker op.

Vi får købt noget takeaway mad og spiser den ned på byens vidunderlige strand. Snakken går godt, og jeg bliver nødt til at høre, hvordan hun bare tør vise en vildt fremmed så stor en tillid, som hun lige har vist mig ved at overlade mig nøglerne til familiens hjem. Svaret er et spørgsmål.

- Tror du ikke, at verden ville være et bedre sted, hvis vi var bedre til at vise hinanden tillid?

Jeg har et par dejlige dage hos familien, inden jeg igen springer på cyklen for at komme ned mod landets hovedstad, Wellington, som også er forbindelsespunktet til Sydøen, og som alle siger er endnu smukkere end Nordøen.

I Wellington venter mere godt selskab. Gennem Warm Showers har jeg fået kontakt til Patrick og Dolores, så jeg bor hos dem fire nætter og nyder hvert minut. Patrick viser rundt i byen og introducerer mig til den lokale cykelsmed, Dan, som minsandten er dansker. Min cykel er kun halvanden måned gammel, men 2000 kilometer med fuld opbakning har slidt godt på den. Nyt bagdæk, kæde, bremseklodser og tandhjul bagtil gør den klar til nye eventyr.

Tid til fordøjelse

Fra Wellington tager jeg færgen til Sydøen. Jeg kommer til den lille smukke og idylliske by Picton. Egentlig er planen, at jeg hurtigt skal videre, men jeg kan mærke, at jeg trænger til Frank-tid. Jeg trænger til bare helt at være mig selv og ikke at være gæst hos nogen og få fordøjet nogle af de mange fantastiske indtryk, jeg har fået de seneste fem uger.

Mit eget selskab får jeg dog lidt rigeligt af de næste 14 dage, hvor jeg krydser Sydøen og via byen Nelson kommer til byen Westport på Sydøens vestkyst. Ned gennem Sydøen løber en bjergkæde, som gør, at vestenvinden bliver løftet, og når den gør det, smider den al den fugt, den har samlet op fra turen hen over det Tasmanske Hav, og det er meget.

I Danmark falder der cirka 75 centimeter regn om året, på Sydøens vestkyst falder der cirka syv gange så meget, nemlig omkring fem meter. Jeg strander i byen Greymouth på vestkysten nogle dage, fordi regnen simpelthen vælter ned. Jeg finder heldigvis et billigt hotelværelse, men jeg kan godt

Svenske Anne, som pludselig sprang ud af en bil på det helt rigtige tidspunkt. Den generøsitet og tillid, som Anne viste mig der, vil jeg aldrig glemme. Fantastisk.

mærke, at jeg trænger til selskab nu. Hidtil har det været sådan, at når jeg har haft behov for, at der skete mig noget godt, ja så skete det bare - og skæbnen er mig atter nådig.

Efter nogle dages hvil hopper jeg på cyklen igen. På et tidspunkt holder jeg ind til siden, for det er på tide at få noget at spise, så der igen er energi til at træde pedalerne rundt. Mens jeg propper i hovedet, stopper en gut op. Cameron, som han hedder, er new zealænder og for at fejre, at han er blevet færdig med studiet på universitetet i Wellington, vil han cykle Sydøen rundt. Vi falder i snak og selv om han med sine 23 år er markant yngre end mine godt 40, falder vi godt i hak, og da vi alligevel skal samme vej, kan vi jo lige så godt følges ad.

Jeg regner som udgangspunkt med, at det nok bliver en dag eller to, men vi klik-

ker godt, og vi skilles først efter halvanden uge.

Dagen efter afskeden med Cameron i Queenstown går turen videre sydpå, og i byen Te Anau kommer jeg til at bo hos Sue og Simon, som jeg har fået kontakt til gennem Warm Showers. De har minsandten også besøgt Danmark. En tur rundt i Europa på cykel blev afsluttet med tre uger rundt i Danmark, blandt andet i Nordjylland, og vi får en god snak. De kan fortælle mig meget om steder i Danmark, som jeg aldrig har besøgt, og jeg kan tilsvarende vise dem billeder af steder i New Zealand, som de aldrig selv har set.

Efter et par dage i Te Anau - og en bustur til det fantastiske Milford Sound, er det tid til afsked med Sue og Simon. Jeg kører ned mod Bluff, den sydligst beliggende by på New Zealands hovedøen, og efter to dage er jeg fremme. Ikke uden stolt-

hed kan jeg konstatere, at jeg har kørt fra Cape Reinga i nord til Bluff i syd. Godt 3500 kilometer er det blevet til, og nu ser jeg frem til nogle fridage fra cyklingen.

Efter nogle fridage i Bluff og på den lille ø, Stewart Island, går turen gennem The Catlins og op langs Sydøens østkyst, og hastigt nærmer jeg mig Christchurch, hvor Gerard og Amy bor. Jeg mødte dem på min allerførste cykeldag i New Zealand for godt 2½ måned siden. Dengang fik jeg deres visitkort og besked om, at jeg endelig måtte kigge forbi, når jeg kom på deres kanter.

Deres kanter er jeg snart på, og så burde det jo være ligetil at kontakte dem, men jeg tøver lidt. 2½ måned er altså lang tid, når det handler om mennesker, jeg har mødt en enkelt gang og i ganske få timer, og jeg overvejer derfor, om jeg overhovedet vil kontakte dem. Men

hvorfor dog ikke? De har givet mig deres kort, og hvis de ikke ønsker, at jeg kontakter dem, kunne de jo bare have ladet visitkortet blive i lommen. Men nu er visitkortet i MIN lomme, og ja, så sender jeg naturligvis en sms til familien for at lade dem vide, at jeg snart ram-

■ Overnattede 67 forskellige steder i Australien

■ Campingplads, telt: 26 nætter 20 forskellige steder

■ Campingplads, hytte: 6 nætter 2 forskellige steder

■ Privat: 50 nætter 10 forskellige steder

■ Hotel: 46 nætter 32 forskellige steder

■ Camping i det fri: 2 nætter 2 forskellige steder

■ Overnattede i lufthavn: 1 nat

■ Længste distance kørt på én dag: 180 kilometer ad Stuart Highway i konstant hård modvind, startede 04.20 og kom i mål klokken 19.50

■ Flest højdemeter på en dag: 1595 – til sammenligning er Sohngårdsholmsvejsbakken i Aalborg 40 meter høj

■ Fotos taget på 7 1/3 måned: Cirka 9500

■ Læs mere på: www.frankdownunder.dk

Picton på Sydøen, en lille idyllisk by, hvor jeg lige tog et par dage med Frank-tid = selvalgt ensomhed, hvor jeg kunne bearbejde nogle af de mange indtryk, jeg havde fået på de første fem uger.

Olivia og Georgia. Jeg boede hos dem og deres far og mor, da jeg kom til Christchurch-området. Havde nogle fantastiske dage ved den dejligste familie.

mer Christchurch.

Snart efter kommer der besked retur.

- Dejligt at høre fra dig. Vi havde talt om, hvor langt du mon var nået, og du er meget velkommen her forbi.

Jeg kommer til Amy og Gerards hus, som ligger cirka 30 kilometer udenfor Sydøens hovedby, Christchurch, som i 2011 blev ramt af et kæmpe jordskælv, som slog mere end 100

mennesker ihjel og ødelagde store dele af byen. Min plan er at bo én nat hos Gerard og Amy og så tage videre ind til Christchurch og tilbringe tre dage der, inden jeg springer på flyet fra New Zealand. Min plan bliver dog hurtigt ødelagt – heldigvis!

Knapt er jeg nemlig kommet inden for, før jeg bliver spurgt om mine planer, og jeg fortæller glad. Jeg kan se, at Gerard og Amy kigger lidt undrende på hinanden, og så lyder det ellers fra Gerard:

- Hvis det er det, du vil, er det selvfølgelig fint. Men ellers er du velkommen til at bo her, og du kan bare køre det ind til Christchurch, som du vil. Du er velkommen til at tage vores bil, og vi skal selvfølgelig nok køre dig i lufthavnen.

Det er jo et tilbud, der simpelthen er så godt, at det ikke kræver betænkningstid

overhovedet, så jeg takker ja og ser frem til godt selskab i nogle dage. Georgia på fem år kan godt huske mig fra for tre måneder siden, mens Olivia på to vist ikke helt er klar over, hvad jeg da er for en gut. Men det varer ikke mange minutter, før jeg er accepteret, og så får jeg ellers den store rundtur i haven af pigerne, for jeg skal jo se deres høns, deres trampolin, deres cykler, gynger og hvad har vi.

Vi kender dig jo ikke

Udover Gerard, Amy og pigerne består familien også af pigernes halvbror Taylor, som er hjemme på ferie fra kostskolen. Taylor var ikke med, da jeg først mødte familien, og han har tilsyneladende spurgt far Gerard om, hvor de egentlig kender mig fra? Spørgsmålet har fået tvivlen til at nage, for pludselig spørger Gerard: hvordan kan vi egentligt være

sikre på, at du ikke stjæler alt, hvad vi ejer og har, for vi kender dig jo ikke?

Jeg siger, at det jo mildest talt vil være lidt upraktisk at være på cykel, hvis jeg havde de planer.

- Ja, det er rigtigt, men du kunne jo stikke af med penge og smykker og den slags, lyder svaret.

- Ja, det kunne jeg selvfølgelig, men jeg kan kun give dig mit ord på, at jeg ikke stjæler noget som helst, og det lader til at få tvivlen til at forsvinde, og jeg tilføjer med et smil:

- Hvordan kan jeg i øvrigt være sikker på, at I ikke har en mani med at invitere cyklister hjem, tage livet af dem og begrave dem i haven?

Gerard kigger på mig og slår en latter op, da det går op for ham, at jeg jo altså heller ikke kender dem.

Jeg nyder at være hos familien, men jeg cykler ind til Christchurch by en enkelt

dag efter først at have været forbi lufthavnen. Nu har jeg cyklet hele vejen rundt på New Zealand, og da jeg ved, at jeg får et lift til lufthavnen, må jeg jo cykle turen ud til lufthavnen inden, så jeg med god samvittighed kan sige, at jeg har cyklet hele vejen - uden snyd.

Jeg har en helt fantastisk tid ved familien. Men alt godt kommer til en ende, og snart er det tid til at komme i lufthavnen, for jeg har et fly, der venter.

Jeg er i den grad træt af, at min flybillet ikke er til bare én dag senere, for i dag bliver Olivia tre år, og der bliver stor fødselsdagsfest. Den vil jeg gerne have med, men man kan ikke få alt. Grundet fødselsdagen er det derfor kun Gerard, der skal køre mig i lufthavnen, for pigerne og Amy skal tage imod gæsterne.

Jeg er ked af at sige farvel til den fantastiske familie, men jeg husker på, hvad jeg har lovet mig selv: I stedet for at ærgre mig over, at jeg næppe nogensinde ser dem igen, vil jeg glæde mig over, at jeg overhovedet har mødt dem og haft en helt fantastisk tid med mennesker, som jeg aldrig vil glemme.

I lufthavnen siger jeg farvel til Gerard. Selv om han går, er jeg ikke alene. Masser af sommerfugle holder mig ved selskab og suser rundt i maven på mig ved tanken om, at jeg nu skal forlade det New Zealand, som de seneste tre måneder har dannet rammen om min hverdag og givet mig så mange smukke syn, glæder og møder med fantastiske mennesker, og som jeg nu føler, at jeg kender. Snart skal jeg op i et fly, der fjerner mig fra alt det kendte, og nu skal jeg starte forfra.

Jeg er nemlig på vej et sted hen, hvor jeg aldrig har været. Jeg kender ikke én eneste af landets 23 millioner indbyggere, og cyklingen kommer til at foregå i et mere ekstremt klima og markant mere øde landskab.

Det ukendte spejder sommerfuglene i maven op, men på den gode måde. Min cykelekspedition handler jo om noget om at prøve nyt og om at få en "normal" hverdag til at fungere under betingelser, der er alt andet end normale, og det får jeg jo i den grad mulighed for igen at prøve nu.

Australien, jeg glæder mig til at møde dig!

■ Fortsættes:

Følg i Frank Jensens hjulspor på næste søndag, når han cykler fra nord til syd i Australien.